

„Светът на геодезията през моите очи“

Трудно един млад човек, в началото на професионалната си кариера, би могъл да даде крайна оценка и представа за нещо толкова важно и всеобхватно като геодезията. Въпреки това, той би могъл да се обърне назад за момент, да си спомни интересни случки и събития, които начертават професионалния му и житейски път, и спокойно да помечтае за бъдещето.

Сещам се за първия си досег с нещо геодезическо – главна улица с натоварено движение в средно-голям град и аз - хлапакът, я пресичам постоянно на зигзаг (за ужас на баба ми) и докосвам някакви боядисани „мистериозни“ знаци по ъглите на сградите. Естествено, всеки допир със знак ми носеше точка, всяка точка – удовлетвореност в детските представи за света. Кой ти е знаел тогава, че това са реперажи, които определят мястото на геодезическите точки, а впоследствие и на живота ти.

Това лутане, в търсене на удовлетвореността, продължи и при важното решение - къде по-късно да продължа обучението си. Да уча архитектура или геодезия, или по-скоро да играя футбол в един или друг град. Та как един седмокласник да знае що е геодезия, та той дори и не може да си я представи. То самата дума изглежда страшна. Един разговор с приятел геодезист ми вдъхна увереност, че бъдеще в нея има. И така спокоен, че ще уча нещо важно, започнах с геодезията, но целта беше ясна и единствена - футболът.

„Трудно се носят две дини под една мишница“ – за сетен път ми повтаряше директорът на гимназията, след поредната извинителна бележка за отсъствие по спортни причини. С течение на времето осъзнах, че трудно ще пробия на зеления килим, а и някак геодезията започна да ми намига и да иска повече внимание. Учителите, съучениците, часовете и практиките направиха картинката интересна и увличаща. Изглеждаше, че всичко се опира на математиката, работата в екип и желанието за знание. Минал на страната на геодезията, разбираш, че тя всъщност не е страшна, стига да си готов да ѝ се посветиш.

Посвещаването на една едничка цел в тези дни е трудоемко. Главно поради многообразието на съвременния ни живот. Университетът ти дава увереността, помощта и жаждата за това посвещаване. Осигурява ти връзката с хора, готови да дадат част от себе си и знанието си, за да можеш пълноценно да бъдеш включен в общото човешко развитие. Разликата идва с това, че основната движеща сила си ти и твоят устрем. Винаги ще помня думите на мой преподавател, че в университета е времето и мястото човек да се насочи в една посока на професионално развитие, на определен посочен ъгъл бих добавил. За мен е достатъчно да избереш посоката на геодезията. От там нататък възможностите са много. Можеш да се качиш на най-високите върхове и да наблюдаваш звездите. Можеш да стоиш на морския бряг и да следиш вълните. Можеш да бъдеш в най-големия град и да участваш в строителството на нещо, което ще подпомогне обществото. Можеш да бъдеш в най-малкото село, при старите хора, да слушаш

историите им за минали времена, трасирайки позапустелите им имоти. Можеш да бъдеш и дълбоко под земята в очакване на среща с добър приятел – светлината в другия край на тунела. Ти чрез силите и възможностите си сам избираш!

Избрал професионалния си път, бъди сигурен, че въпреки усилията и успехите ти, няма гаранция, че всичко ще върви гладко и в идеална форма. Та дори Земята не е такава! Геодезията винаги е в сянка, далеч от прожекторите, далеч от шума. Винаги ще има някой, който не цени достатъчно труда и усилията, който не цени достатъчно геодезията! Превърни в свой дълг тихо да му докажеш, че греши! Не се страхувай от провала. Геодезията ти дава възможността, чрез безброй опити и грешки, да намериш най-вярното решение! Да намериш най-добрите приятели, които да те подкрепят и ценят! Да намериш любовта, с която да споделиш живота си! Аз я намерих на празник, и не на кой да е, а на геодезиста.

Очаквайки бъдещето и свързвайки го с геодезията, без съмнение изникват много питанки и мъглявини. Ще има ли развитие? Ще трябва ли геодезисти въпреки непрестанното автоматизиране на процесите? Ще се търси ли тази професия? Истината е, че геодезия винаги е имало и ще има. Това се дължи на факта, че човек винаги си е задавал въпроса къде се намира и на къде да тръгне, как да организира и подреди нещата, че да им е пълновластен господар. И винаги се е опитвал да се движи напред и нагоре. Факт е, че стремежът и усилията към всичко това трябва да се побират единствено и само в рамките на добрите намерения и благополучието на нашия род.

Трудно един млад човек, в началото на професионалната си кариера, би могъл да направи сензационно откритие в сферата на научните си интереси. Малцина са тези, които са го постигнали, но като че ли въпросът не е в това дали изобщо нещо такова ще се случи, а по-скоро е важен стремежът към новото, към усъвършенстване на по-старото, към предаване знанията напред. Истината е, че ако искаш нещо много силно, то няма как да не се случи, или ако не, то ще получиш друго в замяна, в което да пренасочиш енергията и мислите си. След време може да си помислиш, че си бил слаб или нерешителен, но всъщност просто пътят, по който трябва да минеш е бил друг и той несъмнено ще те направи по-силен.

Да, геодезията е навсякъде по света! Тя е наука за Земята, която може да ти помогне да намериш себе си в пространството и времето.

P.S.: "Труд и наука – на земята няма нищо по-велико от тези две сили." - Максим Горки

*инж. Деян Сосеров
докторант към катедра „Маркшайдерство и геодезия“,
Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“, гр. София*